

Jamsai

ON AIR

จู่ๆ คนโผล่มาอย่างเร็ว ต้องกลับมาท่อนึกทอย่างเข
'เรื่องระหว่างสองเรา' จังหวะคราวเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

TOUCH

MHz

ขอเพลงนี้

ให้เขา

จากเรา...

คน

โดนเท

silly sis เขียน
SUKI ทิว

Jamsai
LOVE
Series

Jamsai Love Series

TOUCH MHz ขอเพลงนี้ให้เขา จากเรา... คนโดนเท

silly sis เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2132-3

ภาพประกอบ รัตเกล้า จิรสุขประเสริฐ (SUKI)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ศศิณี สรรพกิจ (แมวดาว)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 159 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

"สวัสดีค่ะทุกคน ขอต้อนรับเข้าสู่ช่วง 'มยองนั่งฮิฮะ' กับคลื่น JLS เมกะเฮิร์ทซ์ นะจ๊ะ ใครอยากขอเพลงที่มีหนุ่มหล่อๆ ออกมา ก็หลังไมค์มาได้จ้า เต๋ยมยองนั่งจัดให้แบบแจ่มๆ เลยยย~" (^o^)

เป็นยังไงบ้างคะ มยองนั่งพอจะไปเป็นดีเจกับเค้าได้บ้างมั๊ย >< ฮ่าๆ ได้อยู่กับเสียงเพลงทั้งวันคงจะมีความสุขน่าดู แต่คิดไปคิดมาก็ไม่เอาหรอก ขออยู่กับนิยายสนุกๆ และนักอ่านที่น่ารักแบบนี้ต่อไปดีกว่าเนาะ รักๆ ♥ อีๆ

ที่มยองนั่งสวมวิญญาณดีเจมาทักทายทุกคน ก็เพราะได้อ่าน 'TOUCH MHZ' ขอเพลงนี้ให้เขา จากเรา... คนโดนเท! ผลงานเรื่องใหม่ล่าสุดของ silly sis แล้วอินยังงี้ล่ะ เมื่อสาวสาวยนคอย่าง 'เบ๊บ' ต้องไปฝึกงานที่สถานีวิทย์ต่างจังหวัดเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม กับคนที่เคย 'เท' เธอ เรื่องราวตีเนียนทำเบลอๆ เหมือนวาระหว่างเราไม่เคยเป็นคน 'คุยกันทุกวัน' จึงเกิดขึ้น ความกวนประสาทของเขาที่มาพร้อมกับความห่วงใยและการเทกแคร์ ทำให้เบ๊บสับสนอยู่หน่อยๆ ว่าคราวนี้เขาจะมาไม่ไหน ถ่านไฟเก่าจะปะทุปั้งๆ! ยังไงน่า หมุนคลื่นไปที่ TOUCH MHZ พร้อมกันเลยดีกว่าค่า~~~

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

ฮัลโหลเทส 12 123 12 12 1 #ไม่ใช่และ อันนั้นมันหืด สวัสดิ์จ้าทุกคน ไม่ได้เจอกันนานเลย อยากบอกว่าคิดถึงมากกก กลับมาคราวนี้เลยมีต้นฉบับร้อนๆ มาฝาก ชื่อว่าทัชเมกะเฮิร์ธ พล็อตเรื่องนี้ได้มาตอนที่ไปฝึกงานอยู่ที่สถานีวิทย์ต่างจังหวัดช่วงปี 3 สมัยเรียนมหาลัย (คือตอนนั้นแก่แล้วนั่นเอง แงๆ T_T) มันมีเรื่องราวเกิดขึ้นเยอะมาก จนอยากจะแชร์เอามาดัดแปลงจนออกมาเป็นเรื่องนี้ที่อ่านง่าย คลายเครียด เหมาะกับสายฮา สายกวน สายนก สายโดนเท สายเทคนอื่น สายคุยยังงี้ก็ได้เป็นแฟนสักที สายดราม่าก็มา สายบ้าก็มี เอาเป็นว่าเป็นความสัมพันธ์ที่หลากหลายๆ คนอาจจะเคยเจอมากับตัวนั่นเอง ถ้าพร้อมแล้วก็พลิกไปอ่านกันเลยยย~

อัปเดตเรื่องราวกันได้ที่ [facebook.com/sillysis.sis](https://www.facebook.com/sillysis.sis) หรือในทวิตเตอร์ @silly_sis หรือจะติดตามก็ #TouchMHz ก็ได้เนะจ๊ะ

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI นะคะ

ปกนี้ได้ลองเอาระถางต้นไม้ที่ตัวเองมีมาลงวาดดูค่ะ5555

เป็นกระถางไว้ปลูกพืชเล็กๆ

แล้วก็ไม่ต้องรดน้ำ แต่มีลิ้นแลบออกมาดูน้ำจากที่รองน้ำด้านนอกต่างหาก

ตอนที่ซื้อรู้สึกว่ามันน่ารักปนแปลกๆดี พอเอามาใช้จริงก็ยิ่งน่ารักค่ะ

เหมือนมีพืชงอกบนหลังเลย ฮา

ปกนี้ตอนออกแบบก็สนุกดี ใส่นั่นใส่นี้ไปเรื่อย

แต่พอทำจริงแล้วไม่คิดว่าพวกของจุกจิกเล็กๆ น้อยๆ นี่เป็นส่วนที่ผลาญ

พลังงานค่ะ

กว่าจะเสร็จเล่นไปหลายวันเหมือนกัน แฮะๆ

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

INTRO

บางที่ฉันควรเปลี่ยนชื่อเป็นนางสาวเทให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ไม่ใช่เทแบบ เทย์เลอร์ สวิฟต์ นักร้องสาวชื่อดังชาวอเมริกัน แต่เป็น 'เทเด้อ' แบบว่าโดนเทอีกแล้วเด้ออห ฉันเชื่อว่าในชีวิตคนเราต่อให้คุณจะเป็นคนเพอร์เฟกต์แค่ไหน แต่มันต้องมีสักครั้งแหละที่โดนคนอื่นเท ไม่มีเรื่องนงๆ ที่ไม่สมหวังตั้งใจบ้างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยหอยสังข์ หรือเรื่องใหญ่โตแค่ไหน แต่เชื่อเถอะ ไม่มีใครทำสถิติโดนเทและนกได้มากเท่าฉันหรอก

คนขับแท็กซี่ : 'โธ้ย ไม่ทันหรอกน้อง พี่ต้องรีบไปส่งรถ'

BTS ตอนรีบไปสอบ : 'ขบวนรถเกิดความขัดข้องทำให้เกิดความล่าช้า ขอภัยในความไม่สะดวก...'

วินมอเตอร์ไซด์ : 'พี่ขอส่งแค่ครึ่งทางตรงนี้นะน้อง พอดีเมียพี่โทรมาตามให้รีบไปรับลูกด่วน'

เพื่อนที่มหา'ลัย : 'แก...วันนี้เราไปไม่ได้แล้วอะ พอดีตื่นสาย ขอโทษนะ'

เพื่อนที่โรงเรียนเก่า : 'แก...ที่บอกว่าจะไปเที่ยวหัวหินด้วยกันวันอาทิตย์ เราไม่ไปแล้วนะ พอดีแฟนจะมาหาอะ'

เว็บไซต์ขายบัตรคอนเสิร์ต : 'ด่วน! ประกาศยกเลิกคอนเสิร์ต world tour

ของเทย์เลอร์ สวิฟต์'

เว็บไซต์ลงทะเบียนเรียนของมหา'ลัย : 'วิชาที่คุณเลือกไม่เปิดสอนในภาคเรียนนี้'

คนคุยเก่า : 'เรานอนก่อนนะ ผันตี' นี่ก็ผ่านไปสามเดือนแล้วยังไม่ตื่นเลย สงสัยเป็นโรคไหลตาย

ฯลฯ

นั่นแหละประสบการณ์การโดนเทของฉัน ที่ยกมานี้ยังไม่ถึงหนึ่งในสี่เลยด้วยซ้ำ ถ้าการโดนเทและสถิติก็สามารถสะสมเป็นแต้มได้ ป่านนี้ฉันแลกไมล์ได้บินฟรีไปดาวอังคารแล้ว

เอาละ มาถึงเหตุการณ์ปัจจุบันทันด่วนกันบ้าง ลางสังหรณ์กำลังบอกว่าคุณต้องถูกรวมเป็นหนึ่งในประวัติโดนเทและเรื่องราวอื่นๆ ของฉันอีกแน่

"ต่อไป...จังหวัดแพร่"

"..."

"...โบนิตา"

"..."

ใช่...นั่นชื่อฉันเอง แต่...

แพร่...

แพร่เนี่ยนะ!

มายยย!! ทำไมต้องเป็นแพร่ แล้วที่เมื่อคืนฉันฝันว่าได้ไปกระบี่ล่ะ! มันคืออะไร! โฮฮฮฮฮ ความฝันที่จะได้ไปสัมผัสทะเลสวยน้ำใสที่ภาคใต้ของประเทศไทย พร้อมกับใส่ชุดว่ายน้ำสุดเซ็กซี่แล้วอัพลงอินสตาแกรมรัวๆ ให้คนในโซเชียลจกเล่นจปลิ้นกันแล้ววว เห็นมั๊ยเทพเจ้านกและเทพเจ้าหญิงคงเคียดขี้างฉันเสมอจริงๆ ด้วย!

เดี๋ยว! หยุดโอดครวญแป๊ป ถึงจะซอกและอยากจะมีดริ้งค์แค้นไหน แต่บ่นมายาวขนาดนี้ถ้าไม่แนะนำตัวคนอ่านจะสงสัยว่านี่เป็นใคร ทำไมฉันต้องมารู้เรื่องของมัน เอาละ สาม สอง หนึ่ง เริ่ม!

สวัสดีค่ะทุกคน ฉันชื่อเบ๊บ มาจาก Babe ที่แปลว่าที่รักแบบคนเป็นแฟนเรียกกันนั้นแหละ ฉันเป็นนักศึกษาปีสาม คณะนิเทศศาสตร์ สาขาการ

กระจายเสียงวิทยุและโทรทัศน์ ณ มหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่ง ถึงคณะที่ฉันเรียน
จะเป็นคณะยอดฮิต แต่เชื่อเถอะว่าสาขาของฉันเป็นสาขาที่ไม่ค่อยมีใครอยาก
เข้าหรอก ขนาดตอนจะแยกสาขาช่วงขึ้นปีสาม รุ่นพี่ที่คณะยังบอกเป็นเสียง
เดียวกันเลยว่าสาขานี้มันโหดดด วันๆ ต้องทำแต่งงาน แทบไม่เห็นเดือนเห็น
ตะวัน ทำงานจนเวลาบังเอิญเจอเพื่อนสาขาอื่น เพื่อนอาจจะถามว่า อ้าวแก!
ยังเรียนอยู่ที่นี้เหรอ คิดว่าลาออกไม่ก็ตายไปแล้วซะอีก หรือไม่มีข่าวลือว่า
ใครเข้าสาขานี้ถ้ามีแฟนเป็นอันต้องเลิกทุกรายเพราะไม่มีเวลาให้

เหอะๆ เป็นไงล่ะ ฟังแล้วใครจะอยากเข้ามาเรียนจริงมะ นั่นดิ...แล้ว
ฉันเข้ามาเรียนทำไม...วะ

อ้อ...เพราะฉันเงินเกินไปที่จะเรียนสาขาการแสดง ไม่ได้ชอบถ่ายรูปลึง
ขนาดที่จะเรียนสาขาภาพยนตร์และภาพนิ่ง ไม่ได้มีหัวครีเอตพอที่จะเรียน
สาขาโฆษณา แล้วก็ไม่ได้ชอบเขียนมากถึงขนาดจะเรียนสาขาวารสาร นั่นแหละ
ตัดข้อเสียออกจนหมดก็เหลือแต่วิทยุโทรทัศน์ ซึ่งพอมาคิดดูแล้ว ไอ้สิ่งที่ฉัน
กลัวฉันก็ต้องทำทั้งหมดในสาขานี้อยู่ดี

และตอนนี้กำลังจะเข้าสู่ช่วงใกล้ปิดเทอมขึ้นปีสี่ หลังจากพวกเราได้
เรียนวิชาวิทยุไปแล้วในปีสามก็มาถึงเดือนสุดท้าย เวลาที่จะต้องทดสอบวิชา
ที่เราเรียนมาด้วยการฝึกงาน!

มาถึงพาร์ทที่ฉันกำลังกลุ่มใจอยู่ในตอนนี้ เพราะวันนี้เป็นวันจับสลาก
แบ่งจังหวัดที่ต้องไปฝึกงาน โดยพวกเราจะต้องไปประจำอยู่ที่สถานีวิทยุใน
ต่างจังหวัดเป็นเวลาหนึ่งเดือนช่วงก่อนปิดเทอมหน้าร้อนนี้ สาขาที่ฉันเรียนมี
นักศึกษาเย่สิบเอ็ดคน และมีจังหวัดทั้งหมดเจ็ดจังหวัด เท่ากับว่าพวกเราต้อง
กระจายตัวไปอยู่จังหวัดละสามคน

ฉันนั่งภาวนา บนบานศาลกล่าวอยู่เป็นอาทิตย์ว่าขอให้ได้ไปภาคใต้
เพราะฉันชอบทะเลสุดๆ แต่ดูผลที่ออกมาสิ ฉันได้ไปภาคเหนือ ยิ่งไปกว่านั้น
ยังเป็นจังหวัดแพร่! ซึ่งสิ่งเดียวที่ฉันรู้จักในจังหวัดนั้นก็คือพะเยาเมืองผี!

"คนต่อมาที่จะได้ไปแพร่จะ..." อาจารย์พูดต่อด้วยรอยยิ้มสดใส แต่
ฉันนี่สิลุ้นจนตัวโก่ง ถึงจะไม่ได้ไปจังหวัดที่อยากไป แต่อย่างน้อยก็ขอเพื่อน
ร่วมงานดีๆ หน่อยแล้วกัน

"..."

"วิภาดา"

ดาเหรอ...โอเค ดาเป็นเพื่อนที่ดีคนนึงเลยแหละ นี่อาจะไม่เลวร้ายเท่าไรก็ได้ ด้วยความที่สาขาของเรามีกันอยู่แค่สี่สิบเอ็ดคน ดังนั้นก็ไม่ใช่เรื่องแปลกที่พวกเราจะสนิทกันเกือบทั้งหมด เพราะต้องทำงานกลุ่ม บางทีก็กินอยู่ด้วยกันที่ห้องของสาขาเลยก็มี อยู่ที่ว่าสนิทมากหรือน้อยนั่นแหละ

"คนสุดท้ายสำหรับจังหวัดแพร่"

"..."

"อารัญ"

ใช่...พวกเราสนิทกันเกือบทั้งหมด เรียกได้ว่าเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ซึ่งถ้าจะมีหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่หลงเหลืออยู่สำหรับฉันแล้วก็คงจะเป็น...หมอนี่แหละ! โอ้ยยย ฉันไม่เข้าใจ! เพื่อนก็มีตั้งเยอะแยะ ทำไมต้องเป็นเขา ทำไมต้องเป็น 'สเปอร์' ด้วย ไม่อยากจะเชื่อมากหรอคะ ถ้าเขาไม่เคยเป็นคู่กรณีเก่ากับฉันมาก่อน แบบนี้ฉันต้องทำยังไงละเนี่ย!

หลังจากอาจารย์จับสลากแบ่งกลุ่มฝึกงานเสร็จแล้ว สรุปว่าฉัน จินและน้ำเพื่อนสนิทอีกสองคนต่างแตกกระจายไปอยู่คนละภูมิภาคเลย

"เอละ ที่เหลือก่อนจะไปฝึกงานอาจารย์อยากให้ทุกคนเตรียมแผนการเดินทางให้ดี แล้วอย่าลืมจองที่พักสำหรับหนึ่งเดือนด้วยนะ"

"ค่าา/คร้าบบบ"

แล้วหนึ่งเดือนสุดหรรษาของฉัน (?) มันก็เริ่มต้นขึ้น...

จากตรงนี้เลย...

1 MHz

We Don't Talk Anymore

-Charlie Puth ft. Selena Gomez-

กร๊อตดดด ฉันวิ่งหุตาเหลือกมาที่สถานีหัวลำโพงหลังจากอัดแบงก์ห้าร้อยให้พี่แท็กซี่ไปแบบไม่คิดจะรอดังค์ทอน ในมือของฉันเต็มไปด้วย

กระเป๋ากับข้าวของพระพุทธรูปที่จำเป็นต้องใช้ในการประทังชีวิตทั้งเดือนในจังหวัดที่ฉันไม่เคยไปมาก่อนในชีวิต ขณะที่เพื่อนร่วมเดินทางอย่างยัยดาภิระดมส่งไลน์มาแบบรัวๆ แน่نونว่าฉันไม่มีมือไปกดตอบหรรอ แค่มือของก็จจะแยแล้ว

คิดแล้วหิด! ฉันคงไม่ต้องมาอยู่ในสภาพนี้หรรอถ้าดากับ...เปอร์ยอมนั่งเครื่องบินแบบดีๆ นี่เพราะแพ้วโหวตงถึงต้องมาเป็นแบบนี้ ทำไมจะต้องนีกอยากสโลว์ไลฟ์ด้วยการนั่งรถไฟด้วยเนี่ยย!

ตืดดดด...ตืดดดด...

มือถือของฉันสั้นอยู่ในกระเป๋ากางเกงทำเอาหัวใจฉันแทบหลุดออกมาด้วย แฮกๆ พวกนั้นอยู่ไหนกัน!

จับพลันสายตาของฉันก็เหลือบไปเห็นผู้ชายตัวสูงโย่งดูโดดเด่น ยืนอยู่ข้างๆ ผู้หญิงท่าทางคุ่นๆ ที่ชานชาลาถัดไป โช! ต้องเป็นสองคนนั้นแน่อน ฉันพุ่งตัวเร็วจี๋เมื่อเห็นว่าอีกห้านาทีรถไฟจะออก

"ดา!" ฉันตะโกนเรียกชื่อเพื่อน สายตามุ่งตรงไปข้างหน้าโดยไม่ได้มองรอบข้างเลย

โครม!!! เพี้ยง!!

จังหวะนั้นเองที่ฉันชนเข้าอย่างจังกับใครบางคนซึ่งเดินตัดหน้ามาพอดี ฉันมองไม่เห็นอะไรเลย รู้ตัวอีกทีก็ลงไปกองอยู่กับพื้น รู้สึกถึงความเจ็บที่แล่นแปลบเข้ามาบริเวณแขน

"โอ๊ยยยย! อีหนู วังอะไรของเอ็งเนี่ย ไม่ดูตาม้าตาเรือเลย"

ฉันเงยหน้าขึ้นไปมองก็พบกับคุณป้าคนหนึ่งยืนทำหน้าดมึงทิ้งอยู่

"อะ...ขอโทษค่ะป้า" ฉันยกมือไหว้พร้อมกับค่อยๆ ลุกขึ้นยืน

"ตายๆๆ ข้าวของเสียหายหมดแล้วเห็นมัยเนี่ย"

หูดดดด...

ฉันยืนสติหลุดเมื่อเห็นไหล่ของป้าแตกอยู่ตรงหน้า แถมยังมีน้ำสีน้ำตาลๆ หกกระจายเต็มพื้นไปหมด แล้วเสียงหูดรถไฟก็ยังมาดังเป็นสัญญาณเตือนว่ารถไฟใกล้ออกจากชานชาลาอีก นรกมาเยือนตั้งแต่ยังไม่ทันได้ไปไหนเลยจ้า

ฉันนึกอะไรไม่ออกเลยรีบคว้ากระเป๋าสดางค์ออกมาแล้วหนีแบบก๊วย

สองใบยัดใส่มือป้าอย่างรวดเร็ว ณ จุดนี้ขอใช้เงินแก้ปัญหาหน่อยเถอะนะ
ฮือออ หนูขอโทษเด้อป้า

"ป้าเอาไปซื้อใหม่นะ หนูขอโทษจริงๆ หนูรีบมาก หนูต้องไปแล้ว แต่อย่า
สาปแช่งหนูเลยนะ"

"เดี๋ยวกะ...!"

พีว~

พุดจบฉันก็รีบคว้าข้าวของทั้งหมดแล้ววิ่งตรงไปหาเพื่อนทั้งสองคน

"..." สองคนนั้นมองหน้าฉันเหมือนจะถามว่าเมื่อไหร่จะเป็นอะไรหรือเปล่า
แต่ฉันก็รีบพุดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

"เออๆ ช่วงมันก่อนเถอะแก รีบขึ้นรถไฟเร็วเดี๋ยวไม่ทัน"

"..." ก่อนที่ต่างคนต่างก็แบกของของตัวเองขึ้นไปบนตู้รถไฟ

พวกเราจอร์รถไฟแบบชั้นประหยัดสุดคือชั้นสามที่มีเบาะแข็งๆ หันหน้า
เข้าหากัน และพัดลมที่พัดเออลมร้อนๆ เข้าหาหน้า ฉันอยากจอร์ติดเพื่อระบาย
ความรู้สึกในตอนนี้ แต่ทำไม่ได้จึงได้แต่นั่งเงยหน้ามองเพดานตู้รถไฟพร้อม
สูดอากาศเข้าปอด และตอนนั้นเองที่ทำให้ได้กลิ่นอะไรแปลกๆ

"แกได้กลิ่นอะไรมั้ย" ฉันหันไปถามตาที่นั่งอยู่ข้างๆ ซึ่งพยักหน้าแรง
มากกกพร้อมยกมือขึ้นอุดจมูก

"เหม็นมากแก ยังกะปลาร้า" ตาตอบพร้อมมองต่ำลงไปที่เสื้อฉัน ฉัน
เลยก้มมองตาม

"เสื้อเรา!! โอ้ยยยย ต้องมาจากไหนของป้าแน่เลยอะ แงงงง"

"เหอะ" หลังจากพ้นเสียงออกมาแล้ว เปอร์ก็หยิบเอียร์ปลั๊กที่เอาไว้ใช้
อุดหูขึ้นมาอุดจมูกตัวเอง

ว่าไงนะ... หมอหี! มีสิทธิ์อะไรมาทำเสียงอย่างนั้น แถมยังทำหน้าตา
เอือมระอาแบบนั้นใส่ฉันอีก!

"เปลี่ยนเสื้อมั้ย" ตาถามเสียงอู้อี้ขณะที่ฉันรีบอุดจมูกไปด้วย

"ไม่อะ" จริงๆ แล้วส่วนนี้ก็เพราะพวกนี้แหละ นึกบ้างอะไรก็ไม่รู้ถึงอยาก
จะนั่งรถไฟเนี่ย ไม่งั้นก็ขึ้นเครื่องบินสิๆ ไม่ต้องมาอยู่ในสภาพนี้แล้ว อีกอย่าง
ไม่ใช่ไม่อยากจะเปลี่ยนเสื้อนะ แต่มันหยาบคายมากต่างหาก ถ้ารู้กระเป๋าสีเสื้อผ้า

บนรถไฟตอนนี้ทุกอย่างต้องกระจายออกมาแน่นอน เพราะฉันยัดมาแน่นเลยนะสิ

"แน่ใจเหวอแก"

"อืม เดี๋ยวเราถอดเอา" พุดจบฉันก็ถอดเสื้อยืดตัวนอกออกแล้วยัดใส่ถุงพลาสติกเพื่อไม่ให้กลิ่นปลาร้าออกมารบกวนใครได้อีก โชคดีที่วันนี้ฉันใส่เสื้อกล้ามสีดำเอาไว้ข้างในเลยพอถูกไถไปได้บ้าง

"เฮ้ย! แก...จะดีเหวอ" ดาร้องออกมาเมื่อเห็นสิ่งที่ฉันทำ

"แล้วจะให้ทำไงอะ ก็มะ...!"

พรีบ!

ขณะที่ฉันกำลังอธิบายเหตุผลอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีเสื้อยืดพุ่งมาปะทะหน้าฉันพอดีบพอดี

"นมก็เล็ก ยังจะโชว์อีก"

"กะ...แก!" กรีดดดด! ไ้บ้าเปอร์ พอฉันลดเสื้อลงจากหน้าก็เห็นว่าอีตาเปอร์ที่นั่งอยู่ตรงข้ามซึ่งไม่รู้ว่าเขาเอียร์บล็อกจากจุกตั้งแต่เมื่อไหร่เป็นคนโยนเสื้อของเขามา แถมยังทำหน้าตาทวนประสาทไปอีกกก

"เสื้อเราเอง ยังไม่ได้ใส่"

"รู้แล้ว! เราไม่ได้ตั้งใจตรงนั้น เราตั้งใจที่แกว่า...!"

"นมเล็กอะนะ"

"เออ!"

"ก็แกนมเล็กจริงๆ อะ"

อะ...ไ้...! "นี่..." ไม่ไหวแล้วไว้ยยยย

"เดี๋ยว! ใจเย็นก่อนพวกแก อย่าเพิ่งตักัน เบื่อกี่ใส่เสื้อเปอร์ไปก่อนละนะ วันนี้ที่หัวหน้าสถานีจะมารับพวกเราด้วย ใส่แบบนี้ไปมันจะดูไม่ดี" ตาพยายามห้ามศึกก่อนที่ฉันจะกระโดดไปบีบคอคนตรงหน้า ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันต้องมาใช้ชีวิตฝึกงานหนึ่งเดือนกับเขาจริงๆ ฮือออออ...นี่ฉันทำเวอร์กรรมอะไรไว้เนี่ย

"...ก็ได้" ฉันยอมสวมเสื้อยืดสีขาวที่มีประโยค F*ck what people think เป็นตัวอักษรสีดำกรีนอยู่บนหน้าอกอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะทำปากคว่ำใส่ผู้ชายที่นั่งตรงข้าม

ก่อนจะมาถึงวันนี้ได้ ฉันบอกเลยว่าตาต้องรับบทหนักมากที่ต้องเป็น
ตัวกลางสื่อสารระหว่างฉันกับเปอร์ เพราะเราสองคนไม่คุยกัน แน่จนว่าเพื่อน
กลุ่มอื่นๆ ที่จะไปฝึกงานต่างก็ตั้งกรู๊ปไลน์สามคนเอาไว้ใช้สำหรับพูดคุยเรื่องการ
เตรียมตัวในครั้งนี่ แต่ฉันไม่กด accept เข้ากรู๊ป เพราะฉันหมั่นไส้เปอร์ แล้ว
ก็ไม่อยากจะคุยอะไรกับเขาอีก

เหตุผลนะเหอ...หิ! ก็เพราะเขา 'เท' ฉันไง!

ใช่แล้ว ทุกคนอ่านไม่ผิดหรอก ฉันกับเปอร์เคยเป็นคนคุยกันมาก่อน
นั่นแหละ...สถานะยอดเยี่ยมที่เขาใช้เรียกคนดูใจแบบที่มากกว่าเพื่อน แต่ยัง
ไม่ใช่แฟนประมานนั้น

เราสองคนเริ่มคุยกันตั้งแต่ช่วงเข้าสาขามาใหม่ๆ หรือก็คือช่วงต้นปีสาม
เทอมหนึ่ง ด้วยความที่ต้องติดต่อเรื่องงานเราก็เลยต้องมีไลน์ของเพื่อนๆ
ในสาขาให้ครบทุกคน ซึ่งตั้งแต่วันแรกเปอร์ก็ทักฉันมา ขวนคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้
สัพเพเหระมากมาย มีการส่งรูปเซลฟี่ว่ากำลังทำอะไร ไปที่ไหน อยู่กับใคร
จนเหมือนเราเข้าใกล้คนที่จะคบกันเป็นแฟนมากขึ้นไปทุกที ถึงจะไม่ค่อย
ได้ไปไหนมาไหนด้วยกันมากเท่าไร แต่การที่ได้คุยไลน์กันทุกวัน มันก็เป็น
ช่วงเวลาที่ทำให้ฉันหัวใจพองโตมากเกินไปเสีย

จนกระทั่งเมื่อเดือนที่แล้ว จู่ๆ เขาก็เฟดตัวเองออก ค่อยๆ หายไป
จากชีวิตของฉัน โดยการที่ตอบไลน์ช้าลง ถามอะไรไปก็ต้องรอเป็นชั่วโมงๆ
บางครั้งก็ครึ่งวัน พอรู้ตัวอีกทีเขาก็หายไปจากหน้าจอสนทนาของฉันโดยสมบูรณ์
ความจริงฉันอยากถามเหตุผลว่าทำไม แต่หลังจากนั้นฉันก็ได้รู้จากเพื่อน
ในสาขานี้แหละ ว่าเขามีฉายาที่เพื่อนๆ รู้กันในวงในว่าเปอร์ นักเหมียววาง
อันดับหนึ่ง เท่านั้นแหละ ฉันก็ไม่อยากรู้เหตุผลอะไรอีกเลย เพราะเค้าว่าคน
จะเท มันก็ไม่มีเหตุผลหรอก ถามไปก็มีแต่ข้ออ้างล้นๆ

ส่วนฉันเหอ...ฉันเองก็มีฉายาเหมือนกัน พวกเพื่อนสนิทมักจะล้อว่า
เบ๊บ พญานก

โง่ละ...เข้ากันเลย นักเหมียววางอันดับหนึ่งกับพญานก เหอๆ ถึงจะโดน
เทมาเยอะ แต่กับเปอร์ฉันคิดว่าเขาโอเคและเราน่าจะไปได้ไกลซึ่งมันไม่ใช่เลย
ฉันคิดผิดเต็มๆ ด้วยความที่ฉันหวังกับเขาไว้สูงพอสมควร พอตกลงมาฉันก็

หนักไม่เบา ช่วงที่เขาหายไปฉันร้องให้อยู่อาทิตย์นึงเต็มๆ จนตาบวม แขนงยัง
ไม่กินข้าวอีกต่างหาก แต่เขาก็ไม่ทักฉันมาเลย ไม่มีข้อความอะไรจากเขาสักนิด
ไม่มีแม้กระทั่งคำบอกลาหรือเหตุผลใดๆ สักอย่าง ฉันได้แต่คิดว่าโอเค...ถ้าจะ
นกก็ขอเป็นนกฟีนิกซ์ ฉันจะไม่ถามอะไรอีก จบก็คือจบ

เรียกได้ว่าตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้ชีวิตฉันเป็นเพลง We don't talk
anymore ของ Charlie Puth พี่เจริงกับ Selena Gomez โดยสมบูรณ์ แต่
เหมือนจะไม่ใช่อีกแล้วละ ตั้งแต่ฉันกับเขาต้องมาฝึกงานจังหวัดเดียวกันนี่!
แล้วดู ดูประโยคแรกที่หมอนั่นพูดกับฉัน มาถึงก็หาว่าฉันนมเล็ก นี่มันมี
จิตสำนึกอยู่ในสมองบ้างมั๊ย ฉันล่ะสงสัย นอกจากจะต้องคุยกันแบบเสีย
ไม่ได้แล้ว ฉันยังต้องมาสวมเสื้อของเขาอีก ฮือออ ทรมานใจสุดๆ เลยว้ย

"ว่าแต่แกขนอะไรมานักหนาเนียะ จะไปตั้งรกรากที่แพร่เลยหรือไง" คา
ถามขึ้นระหว่างที่เธอนั่งเงยบๆ กันมาพักใหญ่ ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าดารูเรื่อง
ความสัมพันธ์ของพวกเขามั๊ย แต่เธอก็คงไม่สนใจหรอกมั้ง

"หิ ในจะ แกไม่รู้อะไรซะแล้ว ที่นั่นอาจจะกันดาร ไม่มีอะไรให้กินเลย
ก็ได้ เราก็เลยเตรียมทั้งของกินของใช้จากบริษัทพ่อเรามาแบบจัดเต็มเลย
ใจเห็นมะว่าเป็นคนรอบคอบ นี่ใคร นี่ลูกเจ้าของบริษัทยูนิเวิร์สนะ" ฉันตอบอย่าง
ภาคภูมิใจ

อ้อ...ลืมบอกไปซะมั๊ย ฉันเป็นลูกสาวคนที่สามของตระกูลมั่งคั่งราย
เจ้าของบริษัทยูนิเวิร์สชื่อดังที่ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคมากมายของประเทศไทย
สินค้าในร้านค้าเกือบครึ่งอยู่ในการดูแลของบริษัทพ่อฉันทั้งนั้นแหละค่า

"เวอร์ นี่แพร่ระ ไม่ใช่ว่าฮาร่า วันๆ เดินแต่ห้างหรือไง ถึงไม่รู้ว่าจะจังหวัด
อื่นเค้ามีอะไรกันบ้าง" เปอร์โพล่งขึ้นมากลางวง ทำเอาฉันหันขวับไปมองตา
ขวางและรีบสวนกลับไปอย่างรวดเร็ว

"ใครเขาถามความเห็นแกไม่ทราบ"

"อะไร เราพูดกับแกหรือ"

"กวนตีน" ฮึ้ย! ไม่คิดเลยว่าหลังจากเลิกคุยกันไปแล้วมันจะกลายเป็น
คนกวนตีนได้ขนาดนี้ นี่ฉันเสียเวลาไปนั่งเฮิร์ดกับคนแบบนี้ทำไมกันเนี่ย

"เฮ้ย แกด่าเราทำไมอะ"

"เปล่า เราพูดล่อยๆ" ฉันตอบแบบไม่แคร์ ก่อนจะเบนสายตาออกไป
นอกหน้าต่างรถไฟเพื่อส่งบสดีอารมณ์
สงครามที่แท้จริงมันเริ่มขึ้นแล้วสินะ!

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621323.html>